

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/17/2024
Identifikačné číslo spisu:	1110211228
Dátum vydania rozhodnutia:	14.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1110211228.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu Slovenská konsolidačná, a.s., so sídlom Čintorínska 21, 814 99 Bratislava, IČO: 35 776 005, proti žalovanému JUDr. Mag. N.Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S., G. zastúpenému advokátom Mgr. Dušanom Oravcom, so sídlom Laurinská 2, 811 01 Bratislava, IČO: 42 129 516, o zaplatenie 70 085,74 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B1-32Cb/191/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/6/2023-458 zo dňa 22. februára 2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 32Cb/191/2010-388 zo dňa 21.06.2022 (druhým v poradí) rozhodol tak, že prvým výrokom návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol, druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 70 085,74 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy od 14. mája 2009 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Tretím výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 70 085,74 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. Takto uplatnený nárok žalobca odôvodnil tým, že v súvisiacom konaní, Krajský súd v Bratislave (ako odvolací súd) rozsudkom č. k. 4Cob/44/2007-235, žalobu žalobcu (totožného aj v tu posudzovanom konaní) o zaplatenie sumy 34 402 364 Sk zamietol a v časti o zaplatenie 11 054 600 Sk bol rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 25Cb/292/2004-192 potvrdený a žalobcovi bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov

prvostupňového a odvolacieho konania vo výške 2 111 403,50 Sk. Takto priznaný nárok na náhradu trov konania bol zo strany žalobcu riadne uhradený. Následne bol vyššie uvedený rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Cob/44/2007 dovolacím súdom vo výroku, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Bratislava sp. zn. 25Cb/292/2004 zmenený, zrušený a vec bola vrátená Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Na základe toho žalobca žiada od žalovaného vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko podľa jeho názoru uhradil žalovanému trovy konania na základe rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené, teda momentom vydania zrušujúceho rozhodnutia sa žalovaný bezdôvodne obohatil, nakoľko právny dôvod plnenia zo strany žalobcu odpadol vydaním kasačného rozhodnutia v dovolacom konaní.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 4Cob/6/2023 - 458 zo dňa 22. februára 2024 tak, že prvým výrokom odvolanie žalovaného v časti proti I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie odmietol. Druhým výrokom rozsudok súdu prvej inštancie v časti II. a III. výroku potvrdil a tretím výrokom určil, že žalobca nemá proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd konštatoval, že odvolanie voči prvému výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol, nie je v zmysle § 357 CSP prípustný, a preto podané odvolanie v tejto časti odmietol podľa § 386 písm. c) CSP. Vo vzťahu k zvyšnej časti odvolania, odvolací súd uviedol, že sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie.

4. Odvolací súd konštatoval, že predmetom konania je nárok žalobcu voči žalovanému na zaplatenie sumy 70 085,74 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré majú predstavovať trovy konania vyplatené žalovanému na základe právoplatného súdneho rozhodnutia, neskôr zrušeného rozhodnutím dovolacieho súdu.

5. Odvolací súd považoval námietku žalovaného, že žalobca si mal nárok na uhradené trovy uplatniť v konaní, v ktorom bolo o nich rozhodované a v ktorom boli priznané, za nedôvodnú. Uviedol, že žalobcovi nič nebránilo uplatniť si svoj nárok na súde samostatnou žalobou a v tejto súvislosti citoval nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 221/2020 zo dňa 16. novembra 2021, v ktorom ústavný súd uviedol, že „Z konštitutívnej povahy rozhodnutia o náhrade trov konania tiež vyplýva, že už uhradená náhrada trov konania podľa právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené, nie je súčasťou trov súdneho konania pokračujúceho po tomto zrušení (porovnaj aj rozsudok najvyššieho súdu č. k. 2 Cz 71/87 z 27. októbra 1987). Nové rozhodnutie o náhrade trov súdneho konania tak zakladá novú právom uznanú povinnosť (nový právny dôvod) k ich náhrade.“

6. Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalovaného, ktorý tvrdil, že nárok žalobcu bol uplatnený predčasne a nedôvodne, keďže v prípade, keď právny dôvod plnenia odpadol z dôvodu rozhodnutia v konaní, kde boli trovy priznané, začína premŕľacia doba o nároku na vrátenie trov plynúť tým momentom, kedy bolo vyhlásené konečné rozhodnutie súdu, čo v danom prípade predstavuje nové rozhodnutie v konaní, kde boli trovy priznané. Odvolací súd uviedol, že podľa vyššie citovaného nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 221/2020, „problematika rozhodovania o náhrade trov konania má základ v procesnom práve a právny pomer (vzájomné práva a povinnosti) medzi dotknutými stranami, ktorý autoritatívne rieši otázku priznanej náhrady trov konania, vzniká až na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré má v tomto smere konštitutívnu povahu, pretože až do rozhodnutia všeobecného súdu o náhrade trov konania si strany medzi sebou nie sú povinné navzájom nič plniť a každá z nich znáša svoje vlastné trovy, ktoré jej v priebehu konania vznikli. Konštitutívny aspekt rozhodnutia o trovách konania sa neprejavuje len v rovine vzniku tohto právneho vzťahu, ale aj v súvisiacej rovine týkajúcej sa priznaného rozsahu tejto náhrady (jej výšky). Inými slovami, právoplatné a vykonateľné rozhodnutie všeobecného súdu o náhrade trov konania sa tak stáva právnym dôvodom plnenia, pričom zároveň platí, že jeho zrušenie na základe mimoriadneho opravného prostriedku alebo ústavnej sťažnosti má za následok dodatočné odpadnutie tohto dôvodu plnenia [§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka (m. m. II. ÚS 18/2016)]. Táto skutočnosť z časového hľadiska nastáva okamihom nadobudnutia právoplatnosti

zrušujúceho rozhodnutia. Týmto momentom zároveň vzniká záväzok (§ 489 Občianskeho zákonníka), ktorého obsahom je povinnosť toho, kto sa bezdôvodne obohatil, vydať to, o čo sa obohatil, a s ňou korelujúce právo osoby, na úkor ktorej došlo k obohateniu, požadovať vydanie predmetu bezdôvodného obohatenia.“ (pozn. - text tu zvýraznil dovolací súd). Odvolací súd zhrnul, že v danom prípade právoplatnosťou zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu došlo k odpadnutiu právneho titulu, na základe ktorého boli trovy konania uhradené a k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor žalobcu.

7. K námietke o nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške a o splatnosti úrokov z omeškania odvolací súd uviedol, že ak po rozhodnutí dovolacieho súdu žalobca vyzval žalovaného výzvou doručenou dňa 06.05.2009 na vrátenie vyplatených trov konania, a žalovaný si napriek výzve žalobcu svoju povinnosť v priebehu žalobcom stanovenej 7-dňovej lehoty od doručenia výzvy nesplnil, dostal sa počnúc dňom 14.05.2009 do omeškania, pričom súd prvej inštancie správne určil výšku úrokov z omeškania na základe § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., t.j. v hodnote 9 % ročne (základná sadzba Európskej centrálnej banky 1 % + 8 %).

8. Záverom sa odvolací súd vyjadril k námietke, že pohľadávka žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia zanikla na základe jednostranného zápočtu žalovaného z 26.06.2014, pričom konštatoval, že s uvedenou námietkou sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal v bode 16 odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa odvolací súd stotožnil.

9. Proti rozsudku dovolacieho súdu podal žalovaný (ďalej tiež „dovolateľ“) dovolanie, prostredníctvom ktorého sa domáhal zmeny napadnutého rozsudku tak, že dovolací súd žalobu v plnom rozsahu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 %, alternatívne sa žalovaný domáhal zrušenia dovolaním napadnutého rozsudku a vrátenia veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Žalovaný výslovne vyvodzoval prípustnosť dovolania na základe § 420 písm. f) CSP, § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP.

10. Dovolanie v časti podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ odôvodnil odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) z 23. 11. 2010, sp. zn. 5MCdo/17/2009 a argumentoval, že v zmysle citovaného rozhodnutia právny dôvod, na základe ktorého boli uhradené trovy konania, trvá aj v prípade zrušenia rozsudku (zmieru), ktorý tento právny dôvod deklaroval, takže v takomto prípade nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení až dovtedy, kým súd opätovne nevydá nové rozhodnutie o uplatnenom nároku. Ďalej dovolateľ poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/124/2002, podľa ktorého premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého tým, že pôvodný rozsudok, na základe ktorého sa pri ochrane osobnosti plnila náhrada peňažného zadošťučinenia, bol po zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu nahradený novým, návrh zamietajúcim rozsudkom, začína plynúť už jeho vyhlásením. Doručenie zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu teda nie je tým okamihom, ktorým dochádza k získaniu bezdôvodného obohatenia, a preto nemožno od neho počítať plynutie premlčacej doby. Dovolateľ na základe vyššie uvedeného argumentoval, že v prípade, keď právny dôvod plnenia odpadol z dôvodu rozhodnutia v konaní, kde boli trovy priznané, začína omeškanie a premlčacia doba o nároku na vrátenie trov plynúť tým momentom, kedy bolo vyhlásené nové rozhodnutie v konaní, kde boli trovy priznané. Nakoľko sa súdy nižších inštancií argumentačne nevysporiadali s dovolateľom citovanou judikátúrou, nekonali v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, čím došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces. Dovolateľ citoval aj nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 183/2020, v zmysle ktorého sú trovy sporového konania považované za príslušenstvo pohľadávky napriek tomu, že v porovnaní s iným príslušenstvom (úroky, úroky z omeškania) je pre ich vznik, resp. pre vznik nároku na ich náhradu nevyhnutné konštitutívne súdne rozhodnutie. Z uvedeného podľa názoru dovolateľa vyplýva, že ak teda na priznanie trov konania ako príslušenstva pohľadávky je pre ich vznik potrebné konštitutívne rozhodnutie a pôvodné konanie, ktoré ich konštituovalo bolo zrušené, o bezdôvodnom obohatení nemožno hovoriť až dovtedy, kým súd opätovne nevydá rozhodnutie o uplatnenom nároku. Dovolateľ tvrdí, že žaloba bola podaná predčasne a je zjavne nedôvodná, v dôsledku čoho malo byť konanie v zmysle § 138 CSP zastavené. Nakoľko takýto procesný postup nenastal, došlo k porušeniu práv

žalovaného na spravodlivý proces. Dovolateľ súčasne namietol, že pred prerušením konania súd nezohľadnil dôvody na zastavenie konania podľa § 159 CSP, čo predstavuje ďalšie porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

11. V súvislosti s prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, dovolateľ považoval za jeden z hlavných dôvodov porušenia práva na spravodlivý proces, že sa súdy nevysporiadali s obsahom prednesov a podaní žalovaného a jeho argumentáciou náležitým spôsobom, čoho dôkazom je aj odôvodnenie dovolania, ktoré obsahuje v konaní žalovaným namietané dôvody nesprávnosti a nezákonnosti napádaného rozhodnutia, dôkazom je aj nevysporiadanie sa s námietkou ohľadom potreby zastavenia konania podľa § 159 CSP, keďže namietaná predčasnosť žaloby v tomto konaní mala viesť k zastaveniu tohto konania, vzhľadom na závislosť výrokov, ako aj vzhľadom na to, že trovy konania sú príslušenstvom pohľadávky (IV. ÚS 183/2020), čo súd prvej inštancie aj odvolací súd opomenuli.

12. Dovolateľ tvrdil, že k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces došlo aj v dôsledku toho, že súd prvej inštancie nezrušil uznesenie o skončení dokazovania, pričom poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 777/2014.

13. V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, dovolateľ uviedol, že z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé náležité odôvodnenie odklonu od právnych záverov rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/124/2002, sp. zn. 5MCdo/17/2009 a nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 183/2020. Akcentoval svoj názor, podľa ktorého „bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k vyplateným trovám konania nastupuje až vtedy, kým súd opätovne nevydá rozhodnutie o uplatnenom nároku, resp. do vydania rozhodnutia podľa § 262 ods. 2 CSP“. V uvedenom dovolateľ vzhliadol dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Súčasne uviedol, že „odvolací a prvostupňový súd sa nepochybne vo svojich rozhodnutiach odchyľili od vyššie uvedenej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a tým založili dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ako aj prípustnosť dovolania“.

14. Záverom dovolateľ naformuloval nasledovné otázky zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorých malo závisieť rozhodnutie odvolacieho súdu (ďalej tiež „otázky 1 až 5“):

„(i) Ak na priznanie trov konania ako príslušenstva pohľadávky je pre ich vznik potrebné konštitutívne rozhodnutie a pôvodné konanie, ktoré ich konštituovalo bolo zrušené, je možné hovoriť o bezdôvodnom obohatení až odvtedy, kým súd opätovne nevydá rozhodnutie o uplatnenom nároku, resp. až momentom kedy dôjde k rozhodnutiu podľa § 262 ods. 2 CSP?

(ii) Nastupuje bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k vyplateným trovám konania vo veci, kde bolo rozhodnutie zrušené, až vtedy, kým súd opätovne nevydá rozhodnutie o uplatnenom nároku, resp. až momentom kedy dôjde k rozhodnutiu podľa § 262 ods. 2 CSP?

(iii) Je prípade, keď právny dôvod plnenia odpadol z dôvodu rozhodnutia v konaní, kde boli trovy priznané, začína premŕčacia doba o nároku na vrátenie trov plynúť tým momentom, kedy bolo vyhlásené konečné rozhodnutie súdu, čo predstavuje nové rozhodnutie v konaní, kde boli trovy priznané, resp. až momentom kedy dôjde k rozhodnutiu podľa § 262 ods. 2 CSP?

(iv) Je prípade, keď právny dôvod plnenia odpadol z dôvodu rozhodnutia v konaní, kde boli trovy priznané, začína omeškanie vrátenie trov plynúť tým momentom, kedy bolo vyhlásené konečné rozhodnutie súdu, čo predstavuje nové rozhodnutie v konaní, kde boli trovy priznané, resp. až momentom kedy dôjde k rozhodnutiu podľa § 262 ods. 2 CSP?

(v) Je správny nasledovný právny záver?: Vzhľadom na to, že rozhodnutie vo veci samej, ktorý priznal nárok a výrok o náhrade trov konania sú závislé rozhodnutia (závislé výroky), boli zrušené a kde vo veci samej nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení až dovtedy, kým súd opätovne nevydá rozhodnutie o uplatnenom nároku, resp. až rozhodnutím podľa § 262 ods. 2 CSP podľa § 262 ods. 2 CSP, nie je

možné v samostatnom konaní rozhodnúť o vydaní trov konania vyplatených na základe neskoršie zrušeného rozhodnutia a to aj vzhľadom na závislosť výrokov, ako aj vzhľadom na to, že trovy konania sú príslušenstvom pohľadávky.“

15. K podanému dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý žiadal podané dovolanie v súlade s § 447 CSP odmietnuť, resp. podľa § 448 CSP zamietnuť. Žalobca sa vyjadril k jednotlivým argumentom dovolateľa s tým, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) a podľa § 421 ods. 1 CSP v tomto prípade daná nie je.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru o neprípustnosti dovolania voči výroku I. rozsudku odvolacieho súdu, vo zvyšku o neprípustnosti a zároveň nedôvodnosti dovolania v časti podľa § 420 písm. f) CSP a o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, preto dovolanie ako celok odmietol (§ 447 CSP).

K právnej úprave prípustnosti dovolania

17. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

18. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. Podľa ustanovenia § 431 ods. 1 a 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

21. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 a 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

22. Podľa ustanovenia § 435 CSP, v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

23. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

24. Podľa ustanovenia § 442 CSP, dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

25. Dovolací súd len pripomína, že pri preskúmaní veci v rozsahu dovolacích dôvodov, je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho ustálil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018). Viazanosť dovolacími dôvodmi znamená, že dovolací súd môže skúmať dovolacie dôvody len v rozsahu, v akom boli vymedzené, je teda viazaný tým, čo dovolateľ považuje za nesprávne. Právna úprava pripúšťa dva dovolacie dôvody, prvý spočíva v zmatečnosti napadnutého rozhodnutia (§ 431 CSP), druhý v nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom (§ 432 CSP).

26. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP, a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

K (ne)prípustnosti dovolania voči odmietnutiu odvolania proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konanie (výrok I. odvolacieho rozsudku)

27. Podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

28. V časti, v ktorej dovolateľ podal dovolanie proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu vo výroku o odmietnutí odvolania proti výroku I. rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 21. júna 2022, č. k. 32Cb/191/2010-388, bolo potrebné dovolanie odmietnuť ako podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

29. Dovolací súd uvádza, že odvolanie je prípustné podľa § 357 písm. n) CSP len proti uzneseniu, ktorým bolo prerušené konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 CSP, či už na návrh, alebo bez návrhu. Ak súd návrhu na prerušenie konania nevyhovie, nejde o prerušenie konania, a teda odvolanie proti negatívnemu rozhodnutiu prípustné nie je. Odvolací súd preto nebol povinný zaoberať sa odvolacími námietkami, ktoré smerovali proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

30. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd sa predmetným rozhodnutím súdu prvej inštancie a jeho dôvodmi odmietol zaoberať (§ 386 písm. c/ CSP) zo zákonných dôvodov, a to z dôvodu neprípustnosti odvolania podaného proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento súd zamietol procesný návrh žalovaného na prerušenie konania z dôvodov podľa § 164 CSP. Odvolací súd pritom tento svoj postup (odmietnutie) náležite odôvodnil, keď zreteľne uviedol (ods. 36 odôvodnenia), že odvolanie smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon odvolanie neprípúšťa (§ 357 CSP, § 355 ods. 2 CSP a contrario). Dovolací súd ďalej uvádza, že ak zákon vylučuje proti určitému rozhodnutiu (tu proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania) podanie odvolania ako riadneho opravného prostriedku (k tomu vid' napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Obo/15/2018 zo 04.12.2018), je zrejmé, že nebude prípustné ani podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Obdobne sa najvyšší súd už v rozhodnutí z 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/35/2017 vyjadril, že „(a)k Civilný sporový poriadok neprípúšťa odvolanie proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, teda ak neumožňuje preskúmanie takéhoto rozhodnutia v odvolacom konaní, tak je tým vylúčená aj možnosť jeho preskúmania v dovolacom konaní“. Dovolací súd len pre úplnosť dodáva, že rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania je procesným rozhodnutím, ktoré sa viaže k priebehu civilného súdneho konania, a preto má vždy formu uznesenia, a to aj keď je zahrnuté do výrokovej časti rozsudku. Rozsudkom rozhoduje súd vo veci samej (§ 212 ods. 1 CSP) a uznesením, ak nerozhoduje vo

veci samej (§ 234 ods. 1 CSP). V danom prípade nejde o meritórne rozhodnutie odvolacieho súdu a ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP preto vyvodit' nemožno.

31. Dovolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi dovolania, so zreteľom na vyššie uvedené preto dovolanie v tejto časti podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal jeho dôvodnosťou.

K prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

32. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

33. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany ako dôsledok nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Relevantnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, sú zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

34. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

35. Dovolateľ prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzoval z ust. § 420 písm. f) CSP, nakoľko mu ako žalovanému mal odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožniť, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tvrdenej vade predpokladanej ustanovením § 420 písm. f) CSP malo dôjsť predovšetkým v dôsledku toho, že súdy nižších inštancií sa v odôvodnení svojich rozhodnutí riadne nevysporiadali so skoršími súdnymi rozhodnutiami. Podľa dovolateľa ide o rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5MCdo/17/2009, sp. zn. 3Cdo/124/2002 a o nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 183/2020. V tejto súvislosti dovolateľ uviedol, že k vzniku bezdôvodného obohatenia doposiaľ nedošlo, nakoľko súd ešte nevydal rozhodnutie o uplatnenom nároku vo veci samej, pričom podporne poukázal na rozhodnutie najvyššieho sp. zn. 5MCdo/17/2009 a na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/124/2002, podľa ktorého premlčacia doba týkajúca sa bezdôvodného obohatenia začína plynúť až od vyhlásenia nového rozhodnutia, ktorým súd opätovne rozhodol o uplatnenom nároku vo veci samej. Dovolateľ citoval aj názor vyslovený ústavným súdom v náleze sp. zn. IV. ÚS 183/2020, v zmysle ktorého sú trovy sporového konania považované za príslušenstvo pohľadávky a nutná podmienka pre vznik nároku na ich náhradu je existencia konštitutívneho súdneho rozhodnutia. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ namietal moment vzniku omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia a tvrdil, že samotná žaloba bola podaná predčasne, v dôsledku čoho malo byť konanie zastavené. Záverom k dôvodnosti a prípustnosti dovolania

podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 777/2014.

36. Dovolací súd uvádza, že v dovolateľom namietanom postupe súdov nižších inštancií nevzhliadol tvrdenú vadu podľa § 420 písm. f) CSP. Súdov nižších inštancií zhodne konštatovali, že žalobou uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spočíva v tom, že zo strany žalobcu boli vyplatené trovy konania v prospech žalovaného na základe súdneho rozhodnutia, ktoré bolo zrušené rozhodnutím dovolacieho súdu. Na základe toho súdy nižších inštancií dospeli k záveru, že v tomto prípade vzniká na strane sporu, ktorej bola náhrada trov konania zrušeným rozhodnutím priznaná, dňom právoplatnosti kasačného rozhodnutia bezdôvodné obohatenie získané plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Podľa názoru dovolacieho súdu sa súdy nižších inštancií tým, že sa vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali s judikatúrou citovanou dovolateľom, nedopustili porušenia práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces.

37. Dovolateľom citované rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5MCdo/17/2009 a sp. zn. 3Cdo/124/2002 sa týkajú situácie, kedy došlo k vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného na základe plnenia, ktoré predstavovalo hmotnoprávny nárok priznaný deklaratorným súdnym rozhodnutím vo veci samej, ktoré bolo následne zrušené v dôsledku mimoriadneho opravného prostriedku. V tu posudzovanom prípade ide o odlišnú situáciu, nakoľko žalobca si v konaní uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného žalovaným na základe toho, že mu bol zo strany žalobcu vyplatený nárok na náhradu trov konania, pričom rozhodnutie o priznaní tohto procesného nároku bolo neskôr zrušené. Vznik bezdôvodného obohatenia sa posudzuje odlišne v prípade, kedy dôjde k plneniu na základe deklaratorného súdneho rozhodnutia, pričom predmet plnenia spočíva v hmotnom práve (teda v žalobou uplatnenom nároku) a v prípade, kedy predmet bezdôvodného obohatenia predstavujú vyplatené trovy konania na základe zrušeného rozhodnutia, keďže v tomto prípade ide o nárok vyplývajúci z procesného práva, pričom zrušené rozhodnutie je v časti o nároku na náhradu trov konania konštitutívne vždy.

38. Dovolací súd konštatuje, že nárok na náhradu trov konania má základ v procesnom práve a vzniká najskôr na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré má konštitutívnu povahu (4Cdo/12/2006). Vo vzťahu k tomu je nutné dodať, že rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania je procesný nárok spravidla závislý na rozhodnutí vo veci samej, teda platí, že ak rozhodnutie vo veci samej nenadobudne právoplatnosť, nemožno hovoriť ani o vzniku práva na náhradu trov konania. Pokiaľ teda bolo aj rozhodnutie o priznaní náhrady trov konania zrušené, právny dôvod plnenia, ktorý pôvodne existoval, dodatočne odpadol a ten, kto trovy konania zaplatil, má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia (5Obdo/6/2019). Dovolací súd vychádzal z totožného právneho názoru vyjadreného aj v uznesení sp. zn. 7Cdo/85/2013 (zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 7/2019 pod por. č. 74.), podľa ktorého: „Ak sa totiž domáha vrátenia plnenia ten, kto plnil povinnosť uloženú mu súdom, závisí dôvodnosť jeho návrhu na splnenie povinnosti vrátiť plnenie od toho, či právny dôvod jeho plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, tak potom trvá naďalej, bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný rozsudok (ktorý toto právo iba deklaroval) bol či nebol zrušený. Otázkou, či tu bola povinnosť plniť podľa hmotného práva a rozsah tejto povinnosti rieši súd v konaní o návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako predbežnú. Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého bolo plnené, by došlo k bezdôvodnému obohateniu toho, komu bolo plnené, len vtedy, ak by právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve.“ (obdobne uznesenie dovolacieho súdu sp. zn. 6Cdo/88/2019).

39. Vzhľadom na vyššie zmienené právne a skutkové odlišnosti je zrejmé, že dovolateľom citovaná judikatúra sa nevzťahuje na posudzovaný prípad, a teda súdy nižších inštancií neboli povinné na túto judikatúru prihliadať, ani sa s ňou v odôvodnení tu preskúmaných rozhodnutí, ktoré tvoria jeden organický celok, vysporiadávať. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že súdy nižších inštancií svojim procesným postupom neporušili právo dovolateľa na spravodlivý súdny proces. Žiada sa dodať, že dovolateľ v tejto časti podsúva svoj právny náhľad na právne posúdenie veci a tvrdenia o nedostatkoch odôvodnenia rozhodnutia z hľadiska zmätočnosťnej vady napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, tvoria len zástupnú argumentáciu. Tu dovolací súd poukazuje na svoj

dlhodobo ustálený názor, podľa ktorého samotné právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti, a to ani v prípade, ak by bolo nesprávne. Realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď primerane rozhodnutia R 54/2012, 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, zotrval najvyšší súd aj v rozhodnutí R 24/2017. Rovnako aj z konštatovania ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

40. Rovnaký záver dovolací súd prijal aj k námietke dovolateľa, v ktorej vytýkal súdu prvej inštancie, že nezrušil uznesenie o skončení dokazovania po tom, ako mu bola vec vrátená na ďalšie konanie po zrušení predchádzajúceho rozsudku odvolacím súdom. Toto označil dovolateľ za taký nesprávny procesný postup, v dôsledku ktorého mu bolo znemožnené uskutočňovať v konaní procesné práva. Dovolací súd primárne uvádza, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje voči rozhodnutiu odvolacieho súdu a jeho procesnému postupu, pričom uvedená námietka smeruje voči postupu súdu prvej inštancie. Pokiaľ uvedená námietka nebola predmetom odvolacieho konania, dovolací súd ju nemôže, ani keby ju formuloval v dovolaní, posúdiť v rámci odvolacieho konania. Uvedenú námietku však dovolateľ nevzniesol v odvolacom konaní, a preto sa ňou odvolací súd ani nemohol zaoberať a rovnako ani dovolací súd. Navyše dovolateľ ani neuvádza, aké konkrétne právo mu namietaným postupom, resp. nečinnosťou súdu prvej inštancie, bolo znemožnené uplatniť.

41. Dovolací súd napriek tomu pre úplnosť uvádza, že z obsahu spisu zistil, že na pojednávaní dňa 24.04.2014 Okresný súd Bratislava I vykonal dokazovanie a vyhlásil uznesenie o skončení dokazovania. Následne vyhlásený rozsudok, č. k. 32Cb/191/2010-104 z 24.04.2014, bol na odvolanie žalovaného uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cob/203/2014-177 z 11.02.2016 zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní nariadil na deň 21.06.2022 pojednávanie, v závere ktorého vyhlásil uznesenie, ktorým bolo dokazovanie skončené (viď úradný záznam o priebehu pojednávania, č. l. 387 spisu). Z toho je zrejmé, že po predchádzajúcom zrušení rozsudku súd prvej inštancie opätovne vykonal dokazovanie, ktoré uzavrel novým uznesením o skončení dokazovania. Je pravdou, že súd prvej inštancie po vrátení veci na ďalšie konanie na základe vyššie uvedeného kasačného uznesenia Krajského súdu v Bratislave (č. l. 177) nezrušil svoje predchádzajúce uznesenie o ukončení dokazovania, vyhlásené na pojednávaní dňa 24.04.2014 pred vyhlásením rozsudku č. k. 32Cb/191/2010-104, avšak ani nemusel, keďže takýto postup mu žiadne ustanovenie Civilného sporového poriadku, resp. do 30.06.2016 Občianskeho súdneho poriadku, neukladá. Dovolací súd si tu osvojil právny názor už skôr vyjadrený v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/54/2022 z 27.11.2024, vydanom v súvisiacej veci totožných strán (v konaní Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 25Cb/292/2004, aktuálne ide o konanie Mestského súdu Bratislava III), podľa ktorého „(v) vyhlásenie uznesenia o skončení dokazovania je v zmysle § 154 CSP (predtým § 118 ods. 4 OSP) hranicou pre zákonnú koncentráciu konania a predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Po vyhlásení uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, v Civilnom sporovom poriadku (s výnimkou napr. spotrebiteľských sporov, kde spotrebiteľ nie je zastúpený advokátom, či v antidiskriminačných sporoch), možnosť ďalšieho dokazovania neprichádza do úvahy. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, alebo má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, prípadne ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP). Uznesenie o skončení dokazovania je uznesenie, ktorým sa upravuje vedenie konania, nie je možné ho napadnúť odvolaním. Súd nie je v zmysle § 237 ods. 2 CSP (predtým § 170 ods. 2 OSP) týmito uzneseniami viazaný a môže ich zmeniť, prípadne vydať nové uznesenie, ktorým bude otázka vedenia konania upravená inak, pričom výslovné zrušenie predchádzajúceho uznesenia nie je potrebné. Po zrušení v poradí prvého prvoinštančného rozsudku konanie pred súdom prvej inštancie v zrušenej časti

pokračovalo pred súdom prvej inštancie ďalej, a to aj v rozsahu možnosti vykonávať ďalšie dokazovanie a bez potreby zrušenia predchádzajúceho uznesenia o skončení dokazovania. Strany sporu neboli uvedeným postupom súdu prvej inštancie ukrátené na žiadnych procesných právach.“ Dovolací súd len poznamenáva, že proti uvedenému rozhodnutiu najvyššieho súdu podanú ústavnú sťažnosť ústavný súd odmietol uznesením sp. zn. II. ÚS 534/2025 z 01.10.2025. Dovolací súd dospel k záveru, že ani uvedená námietka dovolateľa prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá a v tejto časti je dovolanie taktiež nedôvodné.

42. Dovolací súd nezistil, že by závery oboch súdov nižších inštancií v danom prípade tvorili exces takej intenzity, a to čo do procesného postupu ako aj právneho posúdenia, že by išlo o zjavný omyl v práve, či porušenie práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces, aby to bolo možné podradiť pod dôvody prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

43. Dovolanie žalovaného preto z hľadiska ním namietaných vád zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP v tejto časti nie je prípustné, ako ani dôvodné, a preto boli splnené podmienky pre jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

K prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP

44. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval aj z ust. § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (§ 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v takom prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

45. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom uplatneným podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, vyjadril nespokojnosť s právnym posúdením veci zo strany oboch súdov nižších inštancií ohľadne posúdenia vzniku žalobou uplatneného nároku žalobcu. Argumentácia dovolateľa je bližšie konkretizovaná v ods. 13 a 14 odôvodnenia tohto rozhodnutia.

46. Po preskúmaní obsahu dovolania z hľadiska jeho prípustnosti podľa § 421 ods. 1 CSP, dospel k dovolací súd k záveru, že dovolanie ani v tejto časti nie je prípustné. Dovolateľ sa v časti odôvodnenia dovolania týkajúceho sa prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP odvolával na totožnú judikatúru, ako v časti odôvodnenia dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Vzhľadom k tejto skutočnosti dovolací súd primerane odkazuje na časť odôvodnenia tohto rozhodnutia týkajúcej sa prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Z tam uvedenej argumentácie dovolacieho súdu je zrejmé, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo od vyriešenia dovolateľom naformulovaných otázok a rovnako tak je zrejmé, že rozhodnutie odvolacieho súdu nemôže byť v dôsledku toho zaťažené niektorou z právnych vád predpokladaných § 421 ods. 1 písm. a), b), alebo c) CSP. Dovolací súd pre úplnosť dáva opätovne do pozornosti ustálenú rozhodovaciu prax týkajúcu sa podstaty predmetného konania, v súlade s ktorou korešpondujú rozhodnutia súdov nižších inštancií, pričom ide najmä o uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/85/2013, sp. zn. 5Obdo/6/2019, sp. zn. 6Cdo/88/2019.

47. Žiada sa dodať, že odôvodnenie prípustnosti dovolania vyvodzovaného dovolateľom súčasne z dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a písm. c) CSP je vnútorne rozporné, keďže nie je možné súčasne tvrdiť, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [písm. a)], a zároveň ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená [písm. b)] a tiež, že je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne [písm. c)].

48. Podľa § 447 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

49. Podľa § 447 písm. f) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

50. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže nie je daná procesná prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP, ani podľa ust. 421 ods. 1 CSP, dovolací súd dovolanie žalovaného podľa ust. § 447 písm. c), f) CSP odmietol.

51. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

52. Rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.